

O. Mathiasen: Jeg vil først gøre det ærede medlem hr. Qvist Hansen opmærksom på, at jeg ikke har stillet noget spørgsmål til det ærede medlem og ikke har bedt om noget svar på noget spørgsmål. Jeg kunne godt fortsætte i samme tone, men det ønsker jeg ikke. Jeg har ikke fundet, at der var noget uoverdræftigt i, at jeg har hørt nogle oplysninger, som jeg var ked af at høre om, og at jeg derefter spørger de højeste autoriteter på dette område, om disse oplysninger er rigtige eller ikke. Det kalder jeg ikke uoverdræftigt, og hvis det er uoverdræftigt, er det ikke i overensstemmelse med det, vi nu foretager os i det høje ting. Jeg ved ikke, hvad det andet var for en mærkelig gløse, det ærede medlem brugte, den opfattede jeg ikke, men det er også mindre væsentligt.

Jeg stillede et spørgsmål til den højtærede justitsminister, og jeg kan sige, at det svar, jeg fik her, var jeg mere end glad for, i hvert fald fordi svaret var klart og tydeligt, og det takker jeg for. Justitsministeren sagde nemlig, at ministeren kender ikke noget til en interneringslejr på det sted og af den art, som jeg omtalte, og det er naturligvis et svar, som jeg må være glad for at få, og hvis — jeg beder undskyldte, når jeg siger „hvis“ — dette altså er rigtigt — jeg skal om et øjeblik sige, hvorfor jeg siger „hvis“ — skal der da ikke fra min side blive snakket mere om den sag. Men jeg siger „hvis“, fordi jeg har andre oplysninger fra anden side, som jeg slet ikke skal komme ind på her, men som fortæller mig, at der er noget om dette, og at disse oplysninger nok skal komme frem i den kommende tid, hvis der er noget om det alligevel, som heller ikke justitsministren kender noget til. Jeg går ud fra, at den højtærede minister ikke har noget imod, at vi undersøger denne sag videre, således at vi kan få klart oplyst, om det er rigtigt, at der ikke er noget om det.

Jeg går ud fra, at jeg også må have lov til at opfatte det sådan, at heller ikke den højtærede forsvarsminister kender noget til denne sag, idet jeg ikke har fået noget svar endnu.

Aksel Larsen: Under overholdelse af formerne for debatten her skal jeg naturligvis takke den højtærede justitsminister for

de oplysninger, vi nu har fået vedrørende min telefon og mine breve. Jeg tillader mig imidlertid at sige, at det er gammel erfaring, at der overalt, hvor man har en såkaldt efterretningstjeneste eller et såkaldt hemmeligt politi eller et såkaldt politisk politi, er en naturlig tilbøjelighed til, at denne institution eller instans forsøger at etablere sig som en stat i staten og mest muligt unddrage sig kontrol af de folkevalgte organer, herunder også af regering og ministre. Der er ikke noget forunderligt i det, og jeg tvivler aldeles ikke om, at den højtærede justitsminister er i meget god tro, når han afgiver en erklæring om, at min telefon ikke har været aflyttet siden 1945 og mine breve ikke censureret, men jeg formoder ikke, at den højtærede justitsminister selv personligt har kunnet kontrollere denne lange årrække. Jeg formoder, at den højtærede justitsminister bygger på erklæringer, han har modtaget fra de ansvarlige for efterretningstjenesten, og jeg tillader mig at være tvivlende med hensyn til, om man kan fæste ubetinget lid til sådanne erklæringer. Jeg er fortsat af den mening, at der foregår adskilligt vedrørende telefonaflytning og brevcensur, og jeg er for øvrigt så temmelig sikker på, at den højtærede justitsministers telefon i den henseende bliver tappet nogenlunde lige så meget som min, uden at det derfor af efterretningstjenesten bliver meddelt den højtærede justitsminister.

Jeg kunne godt — men det skal jeg undlade at gøre fra denne talerstol — levere en mængde materiale, som sandsynliggør den opfattelse, jeg har af brevcensur og telefonaflytning. Men er justitsministeren interesseret, skal jeg under andre former på andet sted underrette ham om en del af dette materiale. Jeg går naturligvis ikke herop og giver sådanne oplysninger uden at have tilstrækkeligt grundlag for det og uden at være i stand til at føre sandsynligt bevis, selv om jeg ikke er i stand til at føre et juridisk bevis. Det kan man jo ikke. Det er jo ikke mig, der regerer kartotekerne eller efterretningstjenesten.

Nu jeg er heroppe, tillader jeg mig med det samme at sige, at det forekom mig, at det ærede medlem fru Else-Merete Ross sagde noget om, at det var jo godt, vi fik dette udvalg, for hvis det erfares, at bor-